§ 386 tr. z. Zlý úmysel, vyžadovaný ku skutkovej povahe zločinu podľa § 386 tr. z., je vtedy, keď dlžník scudzí, skazí svoje cenné predmety, alebo vymýšľa dlžoby alebo právne jednania tým cieľom, aby jeho veritelia nemohli z jeho majetku obdržať uspokojenie svojich pohľadávok, a nie už vtedy, keď dlžník prekáža veriteľovi, aby dostal uspokojenie svojej pohľadávky z určitej čiastky jeho majetku. Tento právny názor plynie nielen zo slovného znenia § 386 tr. z., lež aj z jeho smyslu, lebo trestný čin podľa § 386 tr. z. bol vradený medzi trestné činy klamstva, a ďalej aj zo srovnania § 386 tr. z. s ustanovením § 359 tr. z., podľa ktorého sa scudzenie veci skutočne zabavenej stíha miernejším trestom ako trestný čin spadajúci pod ustanovenie § 386 tr. z. Z tej okolnosti, že dlžník pred hroziacou exekúciou scudzil časť svojho majetku, neľze ešte bez všetkého uzatvárať, že mal úmysel znemožniť vôbec uspokojenie svojho veriteľa. Aby sa mohol posúdiť úmysel dlžníka pri scudzení časti jeho majetku, treba zistiť, aký majetok ostal dlžníkovi k tomu, aby mohol slúžiť na uspokojenie veriteľov. Keď tento ostalý majetok stačí k úplnému uspokojeniu veriteľov, neľze hovoriť ani o škode veriteľov vo smysle § 386 tr. z., ani o úmyslu spôsobiť takú škodu. Vrchný súd následkom mylného právneho názoru nezistil, či obžalovanému J. J. ostal po odpredaji naznačených nemovitostí ešte dajaký majetok, či nemovitý alebo movitý, v akej hodnote, a či by tento ostalý majetok po odčítaní dlžôb ku dňu scudzenia stačil uspokojiť súdom priznanú pohľadávku Š. D. Z exekučných spisov pripojených k trestným spisom vychádza na javo, že pre pohľadávku Š. D. bola vedená aj mobilárna exekúcia a že boly skutočne aj zabavené rôzne movitosti značnej hodnoty. Podľa obsahu obecného vysvedčenia mal obžalovaný vtedy i movitý majetok a vždy 5—8 kusov dobytka. Vrchný súd sa touto podstatnou okolnosťou vôbec nezaoberal, v tom smere nič neustálil a najmä o obžalovanej Š. J. nezistil, či a pokiaľ znala tento stav veci. Pre úmysel páchateľov bude rozhodná aj tá okolnosť, akú hodnotu maly odpredané nemovitosti, lebo z hodnoty týchto nemovitostí, ak neodpovedá prijatej protihodnote, bude možno posúdiť, či obžalovaný vykonal čin v úmyslu, aby poškodil Š. D., a či obžalovaná k tomuto poškodeniu napomáhala.

Čís. 4422.

Zákon o ochrane cti (§ 1 zák. čl. XLI:1914) háji len občiansku česť, nie zásady politických strán.

(Rozh. z 27. mája 1932, Zm III 89/32.)

Obžalovaný redaktor S. vytýkal v novinárskom článku hlavnému súkromnému žalobcovi N., že, ačkoľvek je príslušníkom československ. strany lidovej, v zasadnutí mestskej rady hlasoval za prepožičanie radničnej miestnosti pre protináboženskú prednášku. Hlavný súkromný žalobca spatroval v závadnom článku skutkovú podstatu prečinu pomluvy tlačou podľa §§ 1, 3 odst. II. č. 1 zák. čl. XLI:1914. Súd prvej stolice však obžalovaného podľa § 326 č. 1 tr. p. sprostil obžaloby z dôvodu, že hlasovanie hlavného

súkromného žalobcu nemohlo ho vydať verejnému pohrdaniu. Odvolací súd rozsudok súdu prvej stolice potvrdil.

N a j v y š š í s ú d zamietol zmätočnú sťažnosť hlavného súkromného žalobcu, založenú na dôvode zmätočnosti podľa § 385 č. 1 a) tr. p.

Z d ô v o d o v:

Sťažovateľ dovodzuje, že inkriminované tvrdenie by ho vydalo verejnému pohrdaniu aspoň v tej spoločnosti, v ktorej sa pohybuje, totiž v kruhoch klerikálne smýšľajúcich osôb, a že neobstojí stanovisko druhého súdu, že by mu inkriminovaná zpráva nemohla byť na ujmu, lebo ak by bola pravdivá, čsl. lidová strana by ho zbavila členstva vo strane a tiež v obecnom zastupiteľstve. Zmätočná sťažnosť neni oprávnená. Inkriminované tvrdenie vzťahuje sa na politickú činnosť hlavného súkromného žalobcu, lebo obžalovaný, ktorý je príslušníkom ľudovej strany Hlinkovej, napáda inkriminovaným článkom hlavného súkromného žalobcu, ako príslušníka čsl. lidovej strany, pre jeho domnelé hlasovanie v zasadnutí mestskej rady v B. V inkriminovanom článku sa uvádza, že hlavný súkromný žalobca hlasoval ako člen mestskej rady v B., hoci je členom čsl. lidovej strany, za to, aby bolo povolené usporiadať v zrkadlovej sieni primaciálneho paláca prednášku dra K. na téma: »Pre odluku cirkvi od štátu a školy a proti zneužívaniu náboženstva k účelom politickým.« V článku sa ďalej vraví, že ide o vyložene protináboženskú, resp. proticirkevnú prednášku, a že je veľmi smutné, že i hlavný súkromný žalobca hlasoval za to, aby sa táto prednáška konala v zrkadlovej sieni. Neľze súhlasiť s názorom sťažovateľovým, že by ho zpráva, ak by bola pravdivá, vydala verejnému pohrdaniu. Sťažovateľ zrejme omylne vykladá pojem verejného pohrdania, považujúc za predmet ochrany zákona o utrhaní na cti niečo, čo nie je zákonom chránené. Zákon o ochrane cti háji len občiansku česť a nie zásady politických strán. Závadný článok vytýkal hlavnému súkromnému žalobcovi hlasovanie za to, aby sa spomenuté prednášky konaly v zrkadlovej sieni. Neľze vytýkať politikovi nečestnosť, keď dospel k presvedčeniu, že prejednanie týchto témat na verejnej schôdzi neni proti záujmom ľudu. Otázka, či by hlavný súkromný žalobca z takého hlasovania mohol mať v politickej strane, ktorá ho do mestskej rady ako svojho delegáta vyslala, za následok volanie k zodpovednosti a prípadne iné nepríjemnosti, ako vylúčenie zo strany, odvolanie z mestskej rady, nedotýka sa osobnej čestnosti hlavného súkromného žalobcu, ktorú zákon o ochrane cti jedine chráni. Ponevač závadné výroky nevyčerpávajú skutkovú povahu prečinu utrhania alebo urážky na cti, bola zmätočná sťažnosť ako bezdôvodná podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 4423.

Pro řešení otázky, zda kdo drží zbraň dovoleně či nedovoleně, rozhoduje jen, zda má p í s e m n é úřední povolení pro dotyčný kus zbraně čili nic; jde o omyl právní (§§ 3, 233 tr. zák.), byl-li kdo toho názoru, že zbrojní pas vystavený na browning stačí i na bubínkový revolver.